

Митрополит Јоаникије у манастиру Ћелија пиперска: Човјек се кроз покајање уздиже

Његово високопреосвештенство Архиепископ цетињски Митрополит црногорско-приморски г. Јоаникије данас, 2. фебруара, у 32. недјељи по Духовима, на празник Преподобног Јевтимија Великог, служио је Свету архијерејску литургију у манастиру Ћелија пиперска, уз саслужење јеромонаха Амфилохија, сабрата Цетињског манастира и Николаја, сабрата манастира Острог и ђаконa Огњена Боричића.

Одговарале су монахиње ове свете обитељи, уз молитвено учешће вјерног народа.

У архипастирској бесједи по прочитаном јеванђелском зачалу о покајаном Закхеју, Високопреосвећени Митрополит је рекао да видимо како грешан може одједном да спере и скине са себе своје гријехе, како човјек који је у гријесима и у блату овога свијета одједном може да заблиста својим лицем, својом боголикошћу.

Закхеј је био цариник из Јерихона, трговачког града који је био чувен по разврату од давнина, мјесто које је по свему било антипод Јерусалиму, који је као град свијетлости, град славе Божије, док је Јерихон поиман као град мрака, таме, разврата, гријеха. Такође, Закхеј је имао занимање које је било презрено од Јевреја, јер су цариници, као сакупљачи пореза, били повезани са подмитљивошћу и нечасним радњама, и он у томе по свој прилици није био изузетак од осталих цариника. Још је био малог раста и неугледан човјек.

„Међутим, када је чуо да Господ Исус Христос пролази кроз Јерихон и видјећи народ како иде за Њиме и како се тиска око Њега, и он је добио, то је сигурно божанским дејством, неку чудесну, неодољиву жељу да Га види. А будући мали растом, он се као какво дијете попео на смокву, на неки начин се понизио јер оно што приличи дјечи не приличи одраслим, старијим људима. Али, он није мислио на то, већ само о томе како ће да види Исуса. И није он постао велики пошто је изашао на висину тога дрвета да види Исуса, него што се већ у срцу своме био одрекао своје нечистоте и својих срамних жеља, добио је одједном једну жељу која је јача од свих других жеља и она је била богоугодна – да види Исуса“, бесједио је Владика.

Након овога првог Закхејевог корака, Господ му се обраћа по имену: „Закхеју, сиђи брзо; јер ми данас ваља бити у дому твоме“ и то је потпуно препородила овог грешника:

„Господ је видио већ својим божанским прозорљивим, свевидећим очима да је његово срце спремно да прими Господа, па онда је лако било рећи: Данас ћу бити и у дому твоме – биће код њега. И сигурно да су се сви запрепастили како Господ, Учитељ каквога нијесу до тада видјели, који васкрсава мртве својом ријечју, који чини чуда, који располаже ријечју Божије истине која препорађа, чисти људске савјести и мисли просвећује, препорађа личности људске, како сада Он да иде код једног цариника, грешнога човјека. Али показало се да је Он дошао код једног великог човјека, велике душе и великог срца, велике личности.“

Своју величину пројавио је Закхеј, који је до малоприје био неки грамзиви

цариник и човјек без икаквог угледа, ријечима „Господе, ево пола имања свога даћу сиромасима, и ако кога нечим оштетих, вратићу четвороструко.“ Дакле, он се одриче свега неправедног добитка који је награбио кроз претходне године свога нечасног рада и одједном постаје племенити човјек.

„Он се из дубине свога бића препородио. Видите просто то се догодило све у једном трену. И зато никада не губимо наду у било којег човјека, драга браћо и сестре, и не треба ни једног човјека тако лако одбацити, а камоли презрети јер видимо није само томе сједок Закхеј, него и многи други“, поручио је Архиепископ цетињски, додавши да си многи светитељи били грешни људи који су одбацили, савладали, побиједили своје гријехе и мане и тако постали свеци.

По његовим ријечима човјек се кроз покајање уздиже, а човјек има право покајање кад је спреман да одбаци, искоријени потпуно из себе оно што је лоше, оно што је нечасно. То је први потез, а касније, када очисти своју душу од гријеха, он ће се даље усавршавати па ће његова боголика душа заблистати славом и љепотом Божијом:

„Сви ми имамо, драга браћо и сестре, ту могућност, само нам требате те одлучности и спремности да одбацујемо све оно што не ваља, да своје лоше навике исправљамо. То је много важно јер човјек је биће које се некако навикава и на оно што је лоше, па оно што је лоше толико срасте са његовим срцем, са његовим мислима да он и не може више да сагледа да је то лоше, а камоли да одбаци. Међутим, има код човјека увијек неке дубоке, исконске снаге да то све одбаци и крене Божијим путем.“

Потом је Митрополит Јоаникије указао на још један аспект приче о покајаном Закхеју. Закхеј се понизио тако што се попео на дрво и тиме је некако постао велики, а велики је заправо што је направио контакт са Богом, што се Богу приближио. Указује ли то дрво на крст Господњи који нас је све подигао, указује ли то дрво на крст свакога од нас, запитао се Његово високопреосвештенство Архиепископ цетињски Митрополит црногорско-приморски г. Јоаникије и закључио:

„Преко крста, преко самоодрицања, заправо ми се уздижемо, али одрицања ради Бога, јер одричемо се да бисмо се Богу приближили и да бисмо се с Богом сјединили. Одричемо се онога што је мало, да бисмо примили оно што је неописиво и неизрециво богатство, да бисмо се сјединили са Господом. У име Његово и Њега ради се одричемо онога што је лоше, да бисмо се с Њиме сјединили. Богу нашему слава који је увијек близу нашег срца, близу наших

мисли, много ближе него што то ми можемо и замислити. И увијек спреман да нам пружи своју руку помоћи, да нас окријепи својом силом, истином и љубављу. Њему слава част и поклоњење сада и увијек и у вјекове вјекова. Амин!“

Весна Девић
Жељко Драшковић

mitropolija.com